

BORSSZEM JANKÓ

LEÁNYSZÖKTETÉS.

T-a K-n. Ne félj, drága hölgy. Biztosan foglak ; . . lovam gyors, csatlósom hű. A holdvilág sem árulkodik.

Tanulság.

S EZEK *papok!* — ezek, kik észveszejtve
Visongnak, szórva aljas szitkokat;
Kik vad dühökben jobbra-balra lejtve!
Tombolnak, mig csuhájuk elszakad; —
S ezek papok! — a kiknek hallatára
Gúnyos kaczaj kel százak ajkirul
Ne lépjete ti többé az oltárra,
Mert még a szent kép rajta elpirul.

S ez egy *nemes!* — az ősi gentry sarja;
Ki, mint az utczák vásott gyermeki,
Izetlen vicceit le úgy hadarja
S minden nemesbre nyelvét ölti ki! —
S ez egy nemes! — ki léha, czéda szivvel
A póriast, durvát imádja csak . . .
Ember! ne henczegj tisztos őseiddel,
Nehogy a sirban megforduljanak.

S ez egy *író!* — a szellem, a toll lovagja,
Ki kézbe most rosz fringiát fogott,
Hogy a modern eszméket cserbe hagyja
S hirdesse a »dicső« ököljogot;
S ez egy író! — ki oly szellemszegényen
S oly rosz irálylyal monda sok vadat
Ó szállj magadba, leljen meg a szégyen
S ne vedd kezedbe többé tolladat!

S ez egy *tudós!* — nagy, tisztos mult mögötte,
Ki annyi bárgyuságot motyoga,
Ajkunk mosolyga, szivünk sírt fölötte
S féltünk, hogy szája el nem áll soha;
S ez egy tudós! — agyát az éji árnyak
Lepik be s többé nincs számára regg
Soha se bántsá a komoly tudományak
Nagy titkait többé, szegény öreg!

S ez egy *törvénytudó!* — ügyvéd. Ki hinné?
Szava, merész bár, kúszik oly alatt!
Ha rá hallgatna, a börtönbe vinné
Az első együgyü boldogtalant;

S ez egy törvénytudó! — ki oly merészen
Tép össze s szór szét törvényt és jogot
Hol az »*Igazság*« ül birói széken,
Ne kelj te többé soha szóra ott!

Nézd, nézd magyar e szánalmas szereplést,
Melyben ragyog az antisémi párt;
Hallgasd e bős, de bamba szókereplést,
A melyet üt; nevesd ki — s meg nem árt.
Tanuld belőle meg: a *pap*, a *gentry*,
Író, *tudós*, *ügyvéd* s mindenki más
Bukik silányul, meg az ég se menti,
Ha jelszava: gyűlölség, ámitás!

Sürgöny.

Tisztelendő Zimándy urnak.
Sok volt a jóból! Tanuljon izlést, mérsékletet és
higgadságot tőlem!
Starcevic.

Jaeger tanár felolvasása.

Hölgyeim és Uraim!
Köszönöm, hogy eljöttek. Ezt a figyelmet megvár-
hattam Budapest városában, mely — amint hallom —
egyik főutczáját már évekkal ezelőtt *Jäger-gassé*-nak ne-
vezte el.

A léleksejditést való okaira vezetem vissza. Az nem
egyéb, mint lélekszimat, test-szagalás. Az önök közbá-
torsági állapotaiban különösen nagy szerepe juthatna e
tanomnak, rendőreik ez uton a vizslaságig vihetnék föl.
Nem a szemességben, nem a fülességben — az orros-
ságban van az orvosság.

Hölgyek, urak! Az emberiség már annyi számárról
vett példát, hogy egyszer már a birkák után is indulhat.
Gyapjuba kell öltözködni tetőtől talpig, mint eme négy-
lábú példányképeink. Gyapjuból legyen a ruhád, a csiz-
mád, az ágyad és az összes butorod. Színházba csak a
Gyapju-utczába szabad járni. Szóval, oda kell hatnunk,
hogy ha pénzünk nincs is, de posztónk mindig legyen.

Hogy mekkora áldás volna ez az emberiségre nézve,
az le nem írható. A statisztika szerint évente sok száz
embert öl meg a téli hideg. Megtörténhetnék ez, megfagy-
hatna csak egy ember is, ha mindenkinek jó meleg Jäger-
féle normal-gyapjuöltönye volna?

Tovább megyek! A háboru összes barbársága, öl-
döklése, rémségei lehetségesek volnának-e, ha az összes
államok elfogadnák rendszeremet és ágyuikat, ágyu-
golyóikat tiszta gyapjuból készítenék? Nem! Ugy-e
hogy nem?

Rendszerem tehát magában foglalja az egész
emberi nem boldogságát és az örök békét.

Előre birkáim! — azaz bocsánat; előre, t. cz.
publikum.

FELSŐHÁZI REFORM.

ORSZÁGGYÜLESI TUDÓSÍTÁS.

(From our own.)

Páter Komlóssy. Én Komlóssy Ferenc vagyok. (Pukkedlit vág.) Én antiszemita vagyok. Én a vallás szabadság és felekezeti egyenlőség elkeseredett híve vagyok. Épen azért vagyok antiszemita. Épen azért akarok agyonverni minden zsidót, hogy megszűnjenek a felekezeti surlódások. (Élénk helyeslés.) Ha nincs zsidó, megszűnik a zsidógyűlölet, melyet én mint a szeretetnek — fájdalom, parochiátlan — papja, zimből gyűlölök. A zsidók agyonveretvén, nem lesz kit ne szeretnénk. (Közbeszólások: Hát a protestánsok?) Protestánsok, — nos azokkal egy kegyes szent Bertalan éjen végezzük. (Ugy már ja!) Szóval, az antiszemitizmus összehozza a felekezeteket. Hozzuk hát össze, hadd essenek egymás nyakába. Az antisemita kátét fogadom el s egyuttal megvetésemet tudatom a fölöttem álló magas klérussal, mely a trón lábainál hevervén, megfélekedzik rólam s elmulasztja engem valamely zsirosabb plébániával megtisztelni. (Élénk helyeslés és éljenzés az antisemita padokon.)

Az elnök. Én vagyok a bölcs Péchy Tamás s miután a tisztelt képviselő ur beszédéből azt vettem ki, hogy ő a nem római katolikusról, így többek közt bizonyára, sőt valószínűleg, a mint sejteni bátorkodom, illetőleg szerencsém van, az *anglikánusokról* is nem a legszebben gondolkozik, a mi *Angliában* sőt tán e hazában is, ha netalántán itt *anglikánusok* vannak, — kikkel sikerült mind- eddig mindennemű villongást elkerülni, — legalább is nem valószínűtlenül visszatetszést szülhetne, — épen ezért figyelmeztetni utólag van szerencsém a tisztelt képviselő urat, vajha nem gondolandotta lett légyen azokat, melyek kimondása eshetőleg szomorú dolgokra adhatna ez irányban alkalmat. (Éljenzés, taps jobbról.)

Haviár Dani.

*In vagyom Nás Dankó,
Nem vagyom Fa Jankó
S fogok kajabányi
Iljem pan Irányi!*

Elfogadok züvi felirat. (Iljen! Nagy tetszés balról.)

Nendvich Károly. Én egy nagy tudós vagyok! (Ni, hogy elárulja magát!) Tudom többek közt, hogy a zsidók gonoszok. Fogok erről négy álló órán keresztül praelectiót tartani... (Nagy futamodás. Mindenki elhagyja a termet, tudósítónk is és így a nagy tudós beszéde leiratlanul marad.)

Páter Zimándy Ignác. Én vagyok az a híres Zimándy Ignác, akit önöknek még nincsen szerencsésük ismerni, de akit a bécsi kofák már ismernek, mert amikor ott jártam egyiknél, rám szólt: »Schaun's dass weider kumman, Sö Schweinigel Sö!« — Uraim, a bécsi kofáknak nemcsak irányomban van nagyobb emberismeretük, hanem a zsidók irányában is. A bécsi kofák mind antiszemiták mint mi és zöldséget árulnak mint mi. Önök között azonban még van filozemita. Pfuj, szégyeljék magukat! (A szónok kiköp.) Uraim, a zsidók a legerkölcselenebb nép a világon, tudom, mert jártam a terézvárosi lebujokban, ahol zsidó lányok ilyen tánczot járnak. (Szónok fölhajtja a csuháját és eljárja a kankánt.

Komlóssy lelkesen éljenez.) Képzeljék, ama lebujokban egyebet is tapasztaltam. De ez még nem mind. Olvasva tanulmányoztam a zsidó könyveket és leveleltem bennük borzadalmas dolgokat. Tanulmányozva-olvas- tam egy zsidó szakácskönyvet, amelyben a következő ételek voltak leírva: Keresztény szűz eleje spékelve; vén pap feje kirántva, babérlevéllel és citrommal; antisemita, pikáns mártásban kaprival. — Igenis uraim, ilyen könyveket olvastam én tanulmányozva és hajmedve. Sőt még különbeket. Czallel Hözlinger műveit »Povidel Kreplach«, »Smonczesz« és »Gezeresz«; a a híres Bóbele verses műveit, »Czvorach Delkel« és »Reibmacszesz«. — Mindezeket borzadalommal olvastam én tanulmányozva és ennél fogva csak annyit mondhatok, hogy üsd a zsidót! (Élénk helyeslés az antisemita padon.) Még egyet tanulmányoztam, tisztelt ház, de nem olvasva, hanem a Sugáruton sétálva. (Halljuk.) Azt kérem ássan, hogy ott egyik zsidó palota a másik után emelkedik. Kik emelik e palotákat? — *kömvészek*, s e *kömvészeket* a bünös kormány nem csukátja be ezen alávalóságért; tehát ők *szabadkömvészek*. Utálom tehát a zsidó zsoldban álló *szabadkömvészeket*...

Ivánka Imre (elmésen és méltósággal.) Én szabadkömvés vagyok! (Nagy derűtség.)

Páter Zimándy (folytatja.) Igen? — úgy menjen maltert kavarni! (Ivánka megy.) Mindezek után ismétlem: Üsd a zsidót! (Éljenzés, taps, helyeslés, derűtség.)

Csanyági bá. (Nagy derűtség.) Tisztelt ház! (Kaczaj.) Hiába nevetek, azért elmondom, hogy mit beszéltem én anno 1859-ben ő felségével. (Halljuk!) Ő igen jóban van velem, eljött hát hozzám egy kis papamorgóra. Én tudom, hogy mi a móres meg az etiké s rögtön zászlót ragadva, lóra ültem s oszt csak úgy lóhátról beszéltem vele, hanem nagyon őszintén. (Helyes!) Mondok neki: »hallod fölséges uramöcsém, kutyá van a kertben.« »Ki az, urambátyám, tisztelt képviselő ur?« — kérdi ő tisztelettel. »Hát az a politikai hitehagyott, honáruló, furfangos jézsovita Tisza Kálmány, ki a kamarillának való fekete-sárga hizelgéssel s nemzetellenes bünökkel becsempészte magát a ministeriszékbe, oszt az 1867-78-iki átkos közösügyes alapon teszi tönkre ezt a szegény magyar hazát!« Ezt mondtam vala a fölségnek már anno 1859-ben s azóta nem változtattam meg, mint a honárulók szokták, hitelveimet. (Általános éljenzés) A fölség jó néven vette az őszinte szót s azt mondá, igenis azt mondá: »bizony nagyságos képviselő urambátyám, baj ez; hanem hát azért *egy pohár bor a hazáért meg nem árt.*« Erre koccintottunk s elváltunk. No, ha még egyszer beszéllek vele, megint bekötöm a Tisza ur koszoruját. Addig is éljen a magyar! (Általános zajos éljenzés és taps.)

Isten keze.

Az élvezet csábított, amely ígérkezék

S megnézni mentem én is „az Istennek kezét!“

Bocsásd meg isten, kérlek, e bünömet! Hiszen,

Hogy kezed olyan gyöngye, én azt úgy sem hiszem.

Csanyági bácsihoz.

Jó Csanyági bácsi, kedves urunk-bátyánk,
Kinél szittyább szittyát még soha se látánk,
Engedje meg nekünk, hogy elébe álljunk,
Orációjához szivből gratulálunk.

Hej, mert mikor kelmed húz egyet a szíjján,
Kezdődik a dörgés, készül már a villám —
S átkos közösügyes alapokon állván,
A nagy derűtségben reszket Tisza Kálmán.

S hej, a mikor kelmed parókáján fordít,
Az egész ház tombol, tapsol, üvölt, ordít;
Mert van eme jelből csalhatlanul látó,
Hogy dörgend most kelmed à la Censor Cató.

És eldörgi bátyánk: az az átkos kaurrmány
Ne maradjon többé a hatalom ormán,
S ki hitehagyottan ült miniszterszékbe:
Gonosz Tisza Kálmán töressék kerékbe.

Hát még mikor kelmed megkéri a szelet:
Fújjon egy nagyot a felség feje felett! ..
S dobja le az osztrák koronát a porba —
A nagy nevetéstül szúrást kaptunk sorba.

S mikoron kivonja kelmed a zsebkendőt,
Ujabb nevetésre rendit minden bendőt,
S mintha zászló volna lengeti kevélyen,
Nincsen ajk a melyen ne riadna „éljen!”

Ha az elnök néha inti, az csak móka;
Jól tudja azt régen az öreg paróka:
Határt nem lehessék szabni a szép szónak
S az intés sarkantyú csak a tüzes lónak.

De ha beszél kelmed, nincs is a ki ásít,
Éltesse az isten jó Csanyági bácsit!
Hazát, szabadságot még soká szeressen,
Kurucz mondásokkal minket nevetessen.

Éljen mindaddig míg uralg Tisza Kálmán
S oszt' a magyar isten örködjék az álmán!
Mert arany a szive és nem közös bankó,
Örök híve léssen öcsese

Borsszem Jankó.

ÉLETLEN GOMBOK.

Theológiával még nem neveltek bölcsészt. Aesoptól meséket tanulhat a dajka, de tejet nem kap.

*

Gourmet filozofia. Hiába, az életnek ember ize van, akár sülve, akár főzve.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Kotortam az öregem papirosai közt. Hát ha valami viselkedés bankóra akadok. Az ujat beváltja az Iczigem, a régít a Guszti professor papája. Nem leltem — de az öregem öregjétől egy epistolát, ami jó fegyver lesz az én kezemben, ha makacskodni találna az én »napjaimnak szerzője«. Aszongya:

I. O. A. Fjm! DD-o 10-a X-br. componált -det, melyet Priv. Curssel abmittáltál hozzám, omnib. cum Accessriis et Clsliis acceptálom; sed semel pro semper denunciálom, hogy Neked többé semmi? -dra nem respondealok. Söt (—)-ban 1-szersmind edicalom, hogy soha tölem egy X-gert sem accipiálsz, bár !!!! et — — — kal légyen is decorálva scriptumod, s rágnád bár necessitásodban □-má a ○-t.

N. B. 6-ossy tanyád 10-tellet.

Autor dierum tuarum fidelis — PAT.

Joannes Nopomucenus NB. de Buk OO

Gyöngébbek kedviért:

Isten oltalmába ajánlott fíjam! — De Dato decima decembris componált leveledet, melyet privát currensel abmittáltál hozzám, omnibus cum accessoriis et clausulis acceptálom; sed semel pro semper denunciálom, hogy neked többé semmi interrogatiódra nem respondealok; söt clausulában egyszersmind edicalom, hogy soha tölem egy crucigert sem kapsz, bár mennyi exclamatiók- és pausákkal legyen is decorálva scriptumod, — rágnád bár neecessitásodban quadratummá a circulus.

N. B. Hattossy Luna kereszt anyád tiszteltet.

Autor dierum tuarum fidelis = pater

Joannes Nopomucenus de Bukova.

— Még aszongyák, pénz nélkül semmit se lehet csinálni. Nem igaz! Pénz nélkül lehet csinálni adósságot.

— Az alapvizsgán felszólít a Pulszky junior, hogy fejteném ki, mi különbség van a középkori és a mostani egyetemek tanítási rendszere közt? »Hát én nem tudom, mi lehetne egyéb, — vetem oda neki — mint hogy akkor még nem voltak zálogházak.«

— Irja az öregem, hogy most már nem küld egyszerre annyit, mint eddig. Az nem baj, — nyugtatom meg én, — csakhogy legalább eztán gyakrabban küldjön.

— Tenger pénzben van az öregemnek a tanulásom — hát még, ha tanulnék!

— Az Iczigem lányát elvenni? Abszurdum! Vele randevuzni! Abszurdum!

— Gyuszi, első éves jogonc nagyban csapta a szelet Irmuskának. Mikor aztán megsokaltam a dolgot, ezzel turtam ki az éretlen firmát: »Irmácska az istenért, örködjék a gólyától!«

KÉPZŐ MŰVÉSZET.

— Őszi tárlat. —

A kókler.

(Dr. Starcsevics az ő utánozhatatlan köpködéseiben.)

Starcsevicsék felirata.

Király!

Dalmácia, Bosznia, Hercegovina, Krajna, Karintia, Stájerország, Isztria, — Kelet- és Nyugat-India, Khina, Jápán, Afrika és Amerika, a Jupiter és Neptun bolygók — ezeket várjuk tőled, ez a minimuma annak, amit a hrvát nmzt nem kér, de visszakövetel.

E tartományok hajdan mind Hrvátországhoz tartoztak, miként ez világosan kitűnik Starcsevics összegyűjtött beszédeiből, a »Szloboda« vezércikkeiből, Báró de Manx összes műveiből, a perzsa-egyptomi álmos-könyvből és egyéb historiai okiratokból.

Őseid elrabolták tőlünk — veszükre.

Miért győzöttél le Szolferinónál? Mert Starcsevics Ante összeráncolta homlokát!

Miért vesztetted el a königgrætz-i csatát?

Mert Dávid próféta nem volt veled megalégedve!

Király!

753 millió hrvát áll mögöttünk és mi nem vagyunk veled megalégedve. Meg akarod-e nyerni tetszésünket?

Ha igen, akkor jelenj meg holnap esti 9 órakor a »Két granicsárhoz« címzett krcsmában, hozd magaddal Hrvátország térképét a fenti vázlat értelmében kiigazítva, hozd magaddal továbbá Khuen gróf halálos ítéletét és Dávid báni kinevezését: akkor aztán majd meglátjuk, hogy kibékülünk-e veled.

Zbogom!

A hrvát tartománygyűlés.

KÉPZŐ MŰVÉSZET.

— Őszi tárlat. —

A kerengő dervisek.

(Zimányi és Komlóssy.)

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

»Mit tud ön Vörösmartyról?»

»Vörösmarty néha busul s akkor bort kíván.«

*

— Pimaszok! Ti mertek egy tanárt kinevetni, akinek *lehelletében* is több a *spiritus*, mint a ti testetek-lelketekben!...

— Mert mikor a török ezt kiabálja, hogy *Allah!* — akkor van olyan dühös mint a magyar baka, ha koplal. Ha

pedig kibontják előtte a próféta zöld zászlaját, olyan dühös mint a bika, ha vöröset lát.

— Halála után a két Gracchus éltető lelke volt a politika ponty-tavának.

— Ez a fekete folt itt az ön kéziratában erősen rávilágít az ön hanyagságára.

— Az idő vas foga már sok sebet gyógyított meg.

— Maga olyan mint a strucz, a ki a fejét a homokba dugja, hogy a tanár ki ne kérdezze.

— Maga úgy tesz mint a krokodilus: kiveszi a zseb-kendőjét s képmutató könyveket sir.

— Mind ott legyenek az üdvezült igazgató végtisztességén, mert fájdalom, nem minden nap hal meg ilyen jeles férfiú.

— A konkoly mérges volta különösen abból tűnik elő, midőn sertés, rucza és veréb holtan esnek le a ház tetejéről.

A horvát feliratra.

— *Pium desiderium.* —

AMEN! úgy legyen mint meg van írva
A felirat tiszta szép papírra;
Legyen úgy a szívébe is bevésve:
»Együtt-egyért, öröm- s szenvedésbe!«

Hajdan így volt... századok tanúi,
— Jó a multak példáin tanulni, —
Kapocs legyen, ne határ a Dráva
Ne hajtsatok Starcsevics szavára!

Jobbat adva jöttök: elfogadjuk,
És mi érte szíveinket adjuk;
Feledjük a ködöbást, — a mely ért
E jobbkézből a nyújtott kenyérért.

Elfeledjük. Isten fent az égben
Olvass a szív titkos rejtekében,
Ki másként szól, mint lelkében érez:
Forrjon átka becstelen nevéhez.

Ámen! Úgy legyen mint meg van írva
A felirat tiszta-szép papírra;
Legyen úgy a szívébe is bevésve:
»Együtt-egyért öröm- s szenvedésbe...«

RODALOM.

„Magyarország 1900-ban.“

— Irta Madame Adam unokája. —

Sajátságos egy ország!

Mikor a Lajthán átrobtunk, megállott vonatunk és három douanier lépett be hozzánk, kik átkutatták holminkat liberális könyvek, újságok stb. után.

— Hogy hogy? kérdém; hát itt nincs tökéletes szabadság? Pedig Magyarországot mindig a szabadság földjének tartottuk.

— Így volt előbb, felel egy főbb fináncz; de a közvélemény megváltozott s a szabadelvűséget elejtette, úgy, hogy ma az ország a conservatív tendenciák földje. Ajánlom is, hogy ne koczskáztasson liberális gondolatokat, mert pórul járhat.

S amit a fináncz mondott, az egy közelebbi állomáson sajátságos illusztrációt nyert. Az állomás közelében ugyanis egy pellengért láttam, rajta egy emberrel, kinek keze hátra volt kötve s úgy állt ott a boldogtalan vezeklő ruhában, mezitláb, mellén egy táblával:

LIBERALIS GONDOLKODÁSMÓD MIATT
KICZÉGÉREZTETIK.

Csodálkozva néztem a szegény embert, ki szörnyű jajgatást vitt véghez, melyet egy utitársam szószerinti fordításában ide ígattok:

»Irgalom! irgalom! Tudom, nagyot vétettem, mikor azt mertem mondani, hogy szép kor volt a magyar nemzet liberalis kora! . . . Ó jaj! jaj! Nagy hiba volt ez tőlem, mert tudnom kellett, hogy a liberalismus utálatos zsidó találmány! . . . De fogadom, hogy soha többé egy szabadelvű moccanatom se lesz a szívében és rá se nézek a legszebb zsidó lányra sem — akármilyen tüzes a szeme és dagadó a keble! Jaj! jaj!«

Nem értettem tisztán e beszédet és interpelláltam uti társamat, egy tanárt, ki igen értelmesnek mutatkozott.

— Hát itt nem is szabad liberálisnak lenni? kérdezém.

— Szabadni szabad, de csak büntetés terhe alatt, — felelt a tanár. — Hanem azért vannak még liberálisok, akik egy titkos felekezetet képeznek. Barlangokban, föld alatti odvakban találkoznak, hol az Eötvös, Deák és Kossuth műveit olvassák föl egymásnak. De a rendőrség mindig nyomukban van és valóságos razziákat tart rájuk.

Megérkeztünk Budapestre, mely egy igen szép, de romlásnak, omlásnak indult város. Gyönyörű utczái, palotasorai düledezőben vannak. A boltok nagy része zárva. Kiadó szállások táblái láthatók mindenütt. Az utcákon semmi élénkség, amit néhány éhen veszett tramway-lónak az utcán heverő teteme is bizonyít.

Délben egy tudóssal ebédeltem és csodálkozásomat fejeztem ki a látottak felett.

— Hja! Az onnan van, mert visszafelé fejlődünk — mond a tudós.

— Hogy lehetséges az?

— Nagyon egyszerű. Magyarország egykor aludt, mélyen aludt. Széchenyi felköltötte s a hosszú alvástól kipihent ember tüzes vérű fiatal volt; ifjúkori szabadelvűségében kiprédikálta magát. Egyszerre java férfikorában észreveszi, hogy gyöngeségben szenved: erősítő szereket kér az orvosoktól s azok azt ajánlják, hogy feküdjék le — aludjék — mint hajdan. Magyarország csakugyan kényelmesebbnek találja a conservatív alvást az emésztő tevékenységénél és alszik. Minden pang, hanyatlik. A mi oly szép fejlődésnek indult, mind megakadt. Évenként legalább egy vasuti vonal bukik meg, pénzforgalom semmi — hitel még kevesebb, a dudva nő a legszebb téreken — mindegy, de legalább kényelmesen élünk. Az ásítózás és nyújtózódás egyetlen funkciónk.

— De akkor legalább vegyék föl nemzeti czime-rükbe a rákot!

— Épen azon tanakodik egy kiküldött országos bizottság. A vélemények megoszlottak. Egyik rész a rákot akarja, a másik azonban a csiga mellett van. Képzelje: a csigát, egy ily veszedelmes, gőzerővel haladó állatot! Ez méltatlanság volna! — kiált fel arczában a harag pirjával a tudós. — Le a csigával, éljen a rák, az egyetlen korszerű állat!

Én nem akartam vele koczintani, de egy csapat fiatal ember, ki a felköszöntést hallotta, oda jött és lelkesen ölekezett a tudóssal.

Uj társadalmi programm.

Én nem tudom mit akartok
 Azzal a zsidóval!
 Hóthálálra üldözték
 Olyan nagy hühéval.
 Társadalmi nagy bajunkra
 Nem gyökeres szer ez,
 Azért az én bölcseségem
 Más programmot tervez.
 Én azt tartom: a fő baj nem
 Rejlik a zsidóban;
 Hanem a ki nyomában jár:
 A végrehajtóban.
 Ne a zsidót töröljük el,
 De a végrehajtót; —
 Mert mint tudjuk, voltaképp ez
 Tészi be az ajtót.
 És a zsidó a magjából
 Tovább is hadd hajtson.
 Hajthat aztán, hogyha nem lesz
 A ki végrehajtson.

A folyosórul.

- Servus!
- Servus!
- Mikor jöttél?
- Csak tegnap.
- Feliratkoztál-e már?

ŠUTTYOMBERKI PÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Elnökünk nem jó rendező.

Legalább a diszítéshez nem ért.

Ha Paulayt választották volna meg a Ház elnökének, bizonyosan négy izben változtatta volna a hét folytán a dekorációkat — minden szónokhoz olyat, amilyen hozzá illett.

Ez a négy dekoráció a következő lehetett volna:

Mig Horváth Bódi beszélt — *parlament.*

Zimándy alatt — *korcsma.*

Nendtvich beszéde alatt — *szegények háza.*

Simonyi Iván expectoratióinál — *kutyabagosi casino.*

.... Megint egy anti-semita kel föl!

— Pakkolj Pista!

GYÁSZ.

— Az anyósom sirjára szeretnék egy koszorút.

— Tessék! Itt van egy ezzel a fölirással: a *viszontlátásra*; meg ez a másik, rajta e fölirással: *nyugodjál békével*. Hanem ez 4 forinttal drágább.

— Hm, hm!... no csak adja ide mégis ezt a drágábbat.

Apró hírek.

¶ Minden lap elítélte Zimándy urat, a szeretet papját, aki olyan epésen köpködött a zsidókra. Hivói meg vannak felőle győződve, hogy bizonyosan elnyeri még az *epésköpátust*. (Pszszsz!...)

✓ Zimándy után Jánossy beszélt. Jánossyból a felebaráti szeretet szólt, Zimándyból a gyűlölet. Amaz a mellén hordja a keresztet — ez a hátán.

≈ Nem jól tette Zimándy, hogy letért az egyenes utról, a tisztesség fehér vonaláról s rálépett arra a mocskos utra, melynek a mértanban *linea curva* a neve.

⊕ Nendtvich megszólalott. Szónoklatának eleje lapos, hátulja tódott, közepe sivár. Igazi aggszüzbeszéd volt.

△ A *nobile par fratrum* az ő külön feliratával azt akarta bizonyítani, hogy ők ketten tesznek ki annyit, mint a többiek összesen, amit végre sem lehet eltagadni. Mert ki czáfolhatná meg, hogy 2 semmi kevesebb, mint 11 semmi?

Prof. Jaeger nyomán.

— Ejnye asszony, de gyalázatos ize van ennek a levesnek!
— Már hogy volna fiam, mikor a Jaeger professor ur tanához hiven a magam hajából egy fürttel tettem bele a levesbe.

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— A professzer Nendvich oreság edj nyógalmozott tonár. Okasabb valna tüle, ha ü volna egy nyógalmas tonár is.

— Kölömben ü nadjon bal-dag. Olejan üreg lette, hoid élvezi edj második jermekkor.

— Van edj büntetü türvényg, ami aztat mand: nem szobod lázítani felekezetek ellen. Van edj büntetü türvényg, ami aztat mond: tilos a sikkasztás. Nü, és van edj ontiszemit párt. A herr fün Tisza ewelencz oreságban pedig van sok akasság és delekatessz. Ü glazé keztyövel czirogatja az onteszemit oreságokat és a Csángovay oreságot. De mit szólja ehez a delikatesszhez a her fün Csemegi?

— Megint összeölnék a delegácziön. Kár! Edszeröb valna, ha rövid számlabeli óton todatnák velönk, megyit kell nekönk ismét tölfözteni.

— Oztot mond a Kumlúsy szent oreság, hojd a mikor szegüde mogát oz onteszemitosághoz, najd fába vágta bele o fejszét. No ja — hiszen így is volt. Az oreságok bele vágták o fejszét o fába, o nép oztánd bele vágta o fejszét o bultajtába.

— En osztot hiszem, ha o Zimánde szent oreságbul exorczezálnának a rosz — öres maradná az üvé reverendája.

— Oz onteszemitizmosnak edjik fü forszja abban rejli mogát, hojd — én úgy éljek! — csönya nadjon. Hiszen ennek o tolojdunságnak küszünhet, hojd a két kathologás pap oreság nem bírta ütöt csöffá teni.

— Bizomas kifejezések mosdotlonságát a szentelt viz is nem todja lemasni.

— Ha a popoktul az az usance, ami van mostrának az arszággjölesen: akor a mostandi popi termésbe tübb a konkoly mint a tiszta bóza.

— A Zimánde oreság tartotta arszággjölesben ed beszéd, amitül megszökték korzotról üsszes jelenlévö hüljek. Vadjok mast már kíváncsi arra rá, miljen vostonog dalgakat fogja beszélni a tisztelendü oreság, hojdha mojd nem tartja az üvé szözbeszéd.

— Reformirozzák felsü házat? Zimánde et kümpeni bizomositja, hojd szökségesebb volna reformirozni olsöházat.

— Mindenki be okorja menni ój fürendiházba, még izroelitök is. Csok ed kohnfesszion nem okorja bemenni refarmált fürendiházba: a refarmált kohnfesszion.

SZERKESZTÖI ÜZENETEK

Frasibundus. Szó, szó, semmi só. Nem a Jankóba való. — E. M. A magyar nyelvhez még csak hasonlít, de hát az a másik görögül van-é

vagy arabusul? Mert egyenlöten darabokra vagdalni a szót, még nem adja meg az inscriptiót. — G. S. El van intézve. — M. D. Örvendünk, hogy szolgálhatunk. — F. M. Ad 1. »Mulatságos volna, ha olyan szomorú nem volna« — egy régóta járatos szellemes paradoxon s épen nem kifigurázni való. Ad 2. Csakugyan vezetes, hogy B. S. rendörségi díjnak, a játékbankosoktól éjjelenként 4 frtnyiapidíjat kapott, mint ezt az »Egyetért.« okt. 15. száma kisütötte. Az apróságokból egy-kettö bevált. — Marius. A második mit jelent? — hogy a jó isten áldaná meg az ön kezét olvasható írással! Egy-egy szavának kihüvelykezésével nagyobbra vagyunk — és méltán — mint Oppert, a nagy egyptologus, ha valami labor véseteit megfejtette. — Gyaur. A metszö csak a jövő héten készül el vele. — W. A. A H—s urral szerzett ismeretség becses elöttünk; annál is inkább, mert önre nézve mindketten egy azon ohajtásban találkozzunk. — Dr. S. Nem végig szabatos az óda. Pedig az ódák mesterének ünneplésekor telhetőleg meg kell közelitenünk a nagy példányt. Félre tettük, hadd érjen. A fiókba került, ut prematúr s nem a kosárba. — M. E. Ez egyszer nem szuperált. — M. Ö. Majd ha megint eljön a napja, felhasználjuk. Köszönet. — Srly. Korábban jött s így kapóra. — Cs. P. Nevét s az eredetit kérjük. Mert hogy tanfelügyelőnek a magyar helyes írása mölyen alatta legyen a bevándorolt cseh trombitás magyarságának, hihetetlen. — F. B. Mi is meg vagyunk elégedve önnel. — Grcs. Kár a pro 1-gyel hivni ki az összehasonlítást. — S. E. Már a neve is invitáló arra, hogy önnök szánjuk azt, amit könnyelműn másnak akar oda adni. M. András bácsi azt »nem teszi sajátjává.« — Bncles. A Bátky Lajos verse nekünk tetszett, kifigurázni valót benne nem találtunk. Inkább azon csodálkozunk, hogy ön nem ismeri föl a jót. — Szusz. Melyik lapban jelent meg a faşon-állö-plissé hirdetés? — T. M. Abszi sohasem fog »büszkélkedni« az ön mondásával. — B. Z. Bizony gyöngécske dolgok azok. — K. és Zs. Köszönettel vettük, amiböl megérthetik önök, hogy a szabatosan megírt adresh mindig haszonnal jár. — F. Az egyik más alakban. — M. K. Sose kívánczozék ide vissza elöbb, amíg a hozzá való jus nemcsak a mellét, de a puyillárisát is fesztíti. Üdvözlötünket önnök és a szép molnárnénak. — Krks. Válogatva. — H. I. Képrejtvényét: »Fürendek ház át kovácsolják újj ra Tisza kapta fára« átadtuk Forgó bácsinak. — Bnd. Nem valami nagy dolog.

Felelős szerkesztö: CSICSERI BORS.